

תדרוך

אביב) שתי ההוכחות היחידות המצויות השבוע בתל אביב לכך שהקולנוע הוא בכל זאת אמנות.

★ **המשימה הקשה** (תל אביב, תל-אביב) הרבה מחשבה הושקעה בדיאלוגים על אודות הסוב והרע, ויחסו של האדם המודרני אל ערכים בני אלפי שנים. הרבה כישרון הושקע במשחקם של לי רמיק, גיימס קוברן, לילי פלמר ושאר שחקני המשנה, ובכל זאת הסרט אינו סרט, אלא אוסף של שיחות מתובלות בנסיונות לא מוצלחים ביותר להחיות בעזרת עליה על רוצח שכיר ואהובתו המקסימה.

המציאות

★ **שש נפשות מחפשות מחי** (הבימה). לחזרה, בה מורין במאי שחקנים על בימת תיאטרון, פולשות לפתע שש דמויות תמהוניות, המנסות לשכנע

●	לא כראי לראות
*	לא חשוב לראות
**	אפשר לראות
***	רצוי לראות
****	חובה לראות

★ **צעירים במדרון** (אסתר, תל אביב) מדוע בורחים כל מיני נערים ונערות מן הבית ומה קורה להם בעיר הגדולה אליה הם בורחים, ואיך דוחפים אותם לזרועות הפשע והזנות, ואיך הם ניצלים מזה, ומדוע צריך לאהוב את אבא ואמא ולא לברוח מהם, כל זה מוסבר היטב בסרט המיועד למסתפקים במועט.

★ **כסף נוצץ במיורקה** (ארמון דוד, תל אביב) עלילת שוד המשולבת המשור לבת בהרבה רעיונות קומיים. משעשע.

★ **המדבר המתעורר** (גורדון, תל אביב) חיות הטבע, מעשיהן, חיהן, מחשבותיהן, מלחמותיהן ומזימותיהן כפי שצולמו לפני כמה שנים על ידי צוות צלמים של וולט דיסני.

★ **מבוי סתום** (תכלת, תל אביב); הצוללת הצהובה (פאריז, תל-

הצגה חדשה

★ **התנת פיגרו** (תיאטרון עירוני, חיפה) יוסף מילוא תירגם, עיבד וביים את הקומדיה של פייר אוגוסטין קארון **דהיבומארשה** (שהוצגה לראשונה בשנת 1784), ואף מגלם בה אחד התפקידים המרכזיים. הוא החליט להבליט בהצגתו את הצד הריאליסטי, מבלי להישען על הקומדיה דלארטה, על סיגנון הרוקוקו, או עירוב של בארוק ורוקוקו. הוא אף החליט, על אף שהעניין פיתה אותו — לא להשתמש במוסיקה, ואף לא בפיאות נוכריות או בתלבושות קלאסיות.

עיון קטן במחזה של פייר אוגוסטין קארון (בנו של שטן פריסאי, שהוסיף לשמו את תואר האצולה בכסף מלא), מגלה עלילות שטותית למדי על אחד פיגרו, משרתו של רוזן העומד לשאת לאי-שה את סוון, משרתת הרוזנת.

לפי מינהג אותם ימיס(?) מעוניין הרוזן לנצל זכות עתיקה, לפיה שוכב בעל האחווה עם הכלה, בלי כלולותיה הראשון, עוד לפני בעלה החוקי. מובן שפיגרו מנסה לסכל מזימה שפלה זו. עוזרת לו סוון, המסבכת את הרוזן בעלילת ניאופיס, בה משחקת הרוזנת את תפקיד המשרתת. צורתו של פיגרו אינן מסתיימת, מאחר וישישה טוענת כי הבטיח לה נשואין בשעה שהלוותה לו כסף. בעת המשפט הנערך למפר הבטחה הנישואין, מתברר לפתע כי הישישה היא אמו של החתן הבוגדן, שנוגד כתוצאה מיחסיה עם רופא, לו היא משמשת סוכנת בית.

גם במחזה זה, וגם בהספר מסביליה שלו, שם בומארשה ללעג את האצילים ומנהיגיהם הנלוזים. לא לחינם נאסרו המחזות להצגה על ידי הצנזורה, והותרו רק לאחר מאבק נימרץ. אלא שכיום לא נותר כמעט

סגל וגבריאלו ב"התנת פיגרו"

יכולתו לצאת בשלום של המרקחת הדלילה, אם כי מידה נוספת של פילפל ועורמה תככית לא היתה מוזיקה לו.

מרים גבריאלו כסוזן המשרתת מתעל מת מן העסיסיות המשוחקת והסמפראי מנט אותם הפגינה, לא במקום, במרי מרי של הקאמרי, פה זה היה יכול להוסיף משהו. **רות סגל**, כאשת הרוזן המחליטה ללמדו לקה, עושה מאמצים רציניים להשתלב באווירה הקלילה. תפקידו של **עזריאל אשרוב** הוא כפוי-סובה: מנוחן ומצער לראותו בלבוש אשה.

זרה יערי לא שינעה כסוכנת בית המו כנה לתבוע את פיגרו למשפט, כדי שיקיים את הבטחתו לשאתה לאשה, ועוד יותר כאחת שאינה אלא אמו. מבחינה זו היא אף צעירה מדי.

דוקטור ברסולו של נתן מייזלר היה רציני וכבד מדי. **נסים זוהר** כשופט

סאכארין מצועצע

מנגמג, גימגם, וגם זאת בהפרזה גדולה מדי. **אילן דר** העמיד פנים של גנן שיכור, ו**אסתר אשר** כבתו, קדה קידות חסופות מדי. כמעט גונב לכולם את ההצגה השחוק הצעיר **יוסף פולק** (אחד הזקנים מודה ליוזה) כבזיליו, מורה למוסיקה המנסה אף הוא להנות מן הספק ולתפוס לו שמלה. אך אם יחזור פחות על ה"אינני צודק" שלו, יצא נשכר, ישעשע באותה מידה, ודמותו של התכנן הדבילי לא תיפגם. התפאורה של **אריה נבון** והתלבושות של **ערה לב** צבעוניות ומצועצעות. תריסי המחצלת של נבון לא תמיד תכליתיים, והדבר בלט למשל בסצנה בה מסתירה הרוזנת את שלישי של בעלה במקום האי מור לסמל מלחמה, או ארון, ההלפת התפ אורה והכנסת אביזרים לבמה על ידי פועי לים לבושים בסגנון ההצגה, הייתה בתחילה אינסגראלית-אורגנית, אך לאהר כמה דקות

דבר מן העוקץ הסאטירי ששיעשע את הצרפתים לפני כ-200 שנה.

מה שעשוי ליחד הצגה על פי קומדיה שסחית וילדותית כזו הוא המשחק. תענוג לראות שחקנים מעולים משתעשעים בחומר מסוג זה, בבימוי, תפאורות, פיאות, תלבושות ומשחק מסוגני-קלאסיים. אך מילוא ניטר מלכתחילה את הענף עליו יכול היה להיתלות. על בימוי, מישהו ועטיפה מסוגי ננים הוא ויתר מראש. מה נותר להפגין? מטע מאד.

צוות השחקנים בינוני, ובראשם מילוא עצמו, הופעתו יפה, אצילית, תרבותית וכזי וכזי, אך הוא פשוט איננו מתאים — בחוסר הסמפרמנט המופגן שלו — לגלם דמות של רוזן, המנסה לשכב בכל מחיר עם אשת משרתו. לא מורגש כי דמו תוסס למראה שימלת אשה.

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134 • תא-דואר 136 • מען מברקי: עולמסרס • בית-דפוס משה שהם בע"מ, תל-אביב, רח' פיץ 6 • גלופות: צינקוגרפיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא-לאור: העולם הזה בע"מ.